

SOM la CLAU del futur

REDACCIÓ

DIRECTOR: Manel Àlamo • **CAP DE REDACCIÓ:** Clara Esteve • **CONSELL DE REDACCIÓ:** Manel Àlamo, Joan Blanco, Marc Candela, Vicent X. Contrí, Clara Esteve, Ma Carmen Gil, Marc Ruíz, German Nando • **REVISIÓ LINGÜÍSTICA:** Toni Soriano • **DISSENY I MAQUETACIÓ:** Óscar Rosaleñ i JuanRa Ortiz • **PORTADA:** Óscar Rosaleñ • **AUDIOVISUALS:** Manel Àlamo, Clara Esteve, Vicent X. Contrí • **WEB:** Merche Arráez • **COL·LABORACIONS:** Manel Àlamo, Vicent X. Contrí Ribes, Clara Esteve, Voro Golfe i Guillem Nivet.

ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT:

Juan de Mena, 18, baixos. 46008 València. Telèfon 963 919 147, Fax 963 924 334, alliolli.stepv@intersindical.org, www.intersindical.org/stepv • **TIRATGE:** 21.000 exemplars, ISSN: 1576-0197 • **DEPÓSIT LEGAL:** V-1.454-1981 • **FRANQUEIG CONCERTAT:** 46/075

INTERINDICAL VALENCIANA

ALACANT: Glorieta Poeta Vicente Mogica, 5-12. 03005, Tel. 965 98 51 65 • **ALCOI:** Alcoleja, 5. Tel. 690 158 689 • **ALZIRA:** Plaça del Sufragi 11, Ent A i B. 46600, Tel. 96 240 02 21 • **ELX:** Maximilià Thous, 121-B. 03201, Tel. 966 22 56 16 • **CASTELLÓ:** Marqués de Valverde, 8. 12003, Tel. 964 26 90 94 • **VALL D'UIXÓ:** Avinguda Jaume I, 31 E (entresol), 12600, Tel. 648 53 32 41 • **GANDIA:** Av. d'Alacant, 18-1r. 46701, Tel. i fax. 962950754 • **VALÈNCIA:** Juan de Mena, 18, bxs. 46008, Tel. 96 391 91 47 • **BUNYOL:** Pl. Layana 1b. 46360, Tel. 960 823 260 • **XÀTIVA:** Portal del Lleó, 8, 2a. 46800, Tel. 96 228 30 67 • **SAGUNT-PORT DE SAGUNT:** Pintor Pinazo 27, Port de Sagunt • **UNIVERSITAT D'ALACANT:** Edifici Ciències Socials. Tel. 965 90 95 12 • **UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ:** Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964 72 88 12, **UNIVERSITAT DE VALÈNCIA:** Blasco Ibáñez, 21. Tel. 96 398 30 18 • **UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA:** Camí de Vera, s/n. Tel. 96 387 70 46 • **UNIVERSITAT MIGUEL HERNÁNDEZ (ELX):** Maximilià Thous, 121, bxs. Tel. 966 22 56 16 • **UNIVERSITAT CARDENAL HERRERA CEU:** Alfara del Patriarca. Tel. 96 387 70 46 • **UNIVERSITAT CATÒLICA SANT VICENT FERRER:** Godella. Tel. 96 387 70 46

EDITORIAL

«SOM LA CLAU DEL FUTUR»

STEPV sempre ha tingut clara la defensa del valencià i que ha de ser la pedra angular sobre la qual s'edifique el nostre sistema educatiu. No tenia sentit que la llengua amb què s'expressava la major part del poble valencià estiguera relegada només a usos familiars. Les generacions dels nostres pares i avis no van tindre l'oportunitat de poder estudiar en la llengua que empraven a casa. I no només això. Tret de comptades excepcions, aquella escola va ser un element més per a la seua erradicació.

Per sort, hui dia el valencià està en l'escola. Les generacions actuals tenen el major grau de coneixement de la nostra llengua de la història. Això a pesar dels continus atacs i entrebancs que ha posat la dreta, en especial, quan està en el govern, com en l'actualitat. Ara bé, la situació dista molt de ser ideal. Hem guanyat les aules, però hem perdut el pati i el carrer. Les enquestes fa temps que alerten del retrocés de persones que habitualment usen el

valencià. Calen campanyes de foment actives i efectives. L'escola ha de ser un dels agents de transmissió de la nostra llengua. Ha d'impulsar l'estima pel valencià. Només si totes i tots l'estimem, ens conscienciem que cal protegir-la.

Trobades 2026

STEPV participarà en les trobades d'escoles en valencià que organitza Escola Valenciana. És la gran festa de la llengua que cada primavera mobilitza desenes de milers de famílies de nord a sud del País Valencià. El lema d'enguany «Som història, tenim futur» és un homenatge a les generacions anteriors que han lluitat per preservar la nostra llengua. És també una crida a les valencianes i els valencians més joves perquè visquen intensament en valencià i es convertisquen en les llavors que garantirán el futur de la llengua. Partint d'aquesta consigna l'STEPV ha elaborat el lema que gastarà en les Trobades 2026: «Som la clau del futur». El Sindicat comptarà amb una paradeta pròpia

en totes i cadascuna de les trobades en què difondrà publicacions per a les famílies i el professorat per a conscienciar al voltant de la promoció de la llengua. Un d'ells és aquest número especial de la revista Alliolli que teniu entre les mans.

Des de l'STEPV diem sí al valencià. Perquè és un dels nostres trets d'identitat. Perquè és una llengua d'acollida, d'integració i també d'oportunitats. Som la clau del futur i volem viure plenament en valencià.

L'escola ha de ser un dels agents de transmissió de la nostra llengua. Ha d'impulsar l'estima pel valencià. Només si totes i tots l'estimem, ens conscienciem que cal protegir-la

ISABEL ALLENDE SÍ, RODOREDA NO

La Conselleria d'Educació no deixa de sorprendre'ns amb les seues actuacions contra la nostra llengua. L'última ocurrència ha sigut la de deixar fora del currículum de Batxillerat de l'àrea de Valencià les autores i autors catalans i mallorquins. Una proposta emparada en el sectarisme i l'anticatalanisme que no té en compte cap criteri pedagògic i fomenta la incultura entre l'alumnat valencià. ¿S'imaginen que no s'estudiaren autors com García Márquez, Rubén Darío, Isabel Allende o Gabriela Mistral en Literatura espanyola? Són autors que escriuen en castellà però que no han nascut a l'Estat espanyol. Veritat que eixa censura no tindria cap sentit? Doncs això és el que pretén el govern valencià. Com se sol dir, la ignorància és molt atrevida.

L'alumnat valencià ha de conèixer Isabel de Villena, Ausiàs March, Carmelina Sánchez-Cutillas, Vicent Andrés Estellés, però també Mercè Rodoreda, Pere Calders o Salvat Papasseit. O és que no són també figures cabdals de la nostra literatura?

Primer aniversari de la consulta que volia arraconar el valencià

Aquests dies s'ha complit el primer aniversari de la vergonyosa consulta que va dur a terme la Conselleria d'Educació perquè les famílies triaren la llengua base en l'ensenyament. Va ser una de les mesures estrela de la mal anomenada llei de llibertat educativa, un text legislatiu que només tenia un objectiu: l'arraconament —encara

més— de la nostra llengua dins del sistema educatiu valencià. La comunitat educativa es va mobilitzar contra aquest nou atac a la llengua. Un grup de famílies va posar en marxa el col·lectiu Famílies pel Valencià. La Federació d'AMPES Gonçal Anaya —la principal agrupació del País Valencià— va posar en marxa la campanya «Tria valencià». L'STEPV, a banda de participar o donar suport a la resta d'iniciatives, en va posar en marxa una altra: —«Docents pel valencià»—. L'objectiu de totes aquestes campanyes era ben clar: caguir la llei i reforçar la presència del valencià en les escoles.

El resultat d'aquesta consulta, en la qual només va participar al voltant d'un 50% de les famílies, va eixir favorable al valencià

El resultat d'aquesta consulta —en la qual només va participar al voltant d'un 50% de les famílies— va eixir favorable al valencià. Des de l'STEPV vam destacar algunes dades cridaneres, com ara que en la majoria de comarques de predomini lingüístic castellà les famílies havien apostat pel valencià. També en els centres concertats s'incrementà el percentatge de famílies que triaven la nostra llengua. Després vingué la reacció la Conselleria, dient que no respectaria les votacions en les zones castellanoparlants. Fet que deixava ben a

les clares quin era l'objectiu de la llei i de la consulta: minimitzar la presència de la nostra llengua en les aules del País Valencià. El valencià és la llengua pròpia dels valencians i les valencianes com manifesta el nostre Estatut. Per aquesta raó el Consell hauria de posar tot l'èmfasi a protegir-la i a garantir el seu futur. Malauradament no és així. Des del PP valencià —amb el suport de VOX—, ja fa temps que estan mans a l'obra per a reduir-la a la mínima expressió i accelerar el procés de substitució lingüística. Ens tindran enfront. Parafraçant Estellés: «No podran res davant d'un poble unit, alegre i combatiu».

Amb la col·laboració de:

L'ODISSEA D'ACONSEGUIR ENSENYAR EN VALENCIÀ EN UN POBLE CASTELLANOPARLANT

Les famílies del CRA El Pinar (la Serrania) van votar majoritàriament pel valencià —com moltes poblacions castellanoparlants—, en la consulta per a triar la llengua base de l'ensenyament. Per contra, la Conselleria, com que es tractava d'un centre d'una zona de predomini lingüístic castellà, es va negar a respectar els resultats de les votacions. La directiva del CRA va haver de treballar de calent per a fer realitat la voluntat de les famílies.

Manel Àlamo
Àrea de Comunicació

El CRA El Pinar és un centre rural que està situat en l'interior de la Serrania, una de les de predomini lingüístic castellà del País Valencià. Compta amb dos aularis: un a Alcublas i l'altre a Higuieruelas. Amb la normativa anterior, en el projecte lingüístic del centre tenia més pes el castellà, però s'introduïa a poc a poc el valencià. A banda de l'assignatura de Valencià, l'Educació Física i la Música s'impartien amb la mateixa llengua. La consulta que va posar en marxa Conselleria —dins de la mal anomenada «lleï de llibertat educativa»— perquè les famílies triaren la llengua base en l'ensenyament, ho modificava tot.

La directiva va reunir les famílies per a explicar-los el procés i per a exposar-los com es distribuïrien les assignatures, si eixia una o altra llengua. Javier Català, cap d'estudis del CRA, ens explica que van decidir no posicionar-se en el procés i que foren les famílies les que votaren lliurement amb tota la informació possible.

Les famílies votaren majoritàriament pel valencià en els dos aularis, tant en Infantil com en Primària

La consulta tingué lloc entre el 25 de febrer i el 4 de març de 2025. Les famílies votaren majoritàriament pel valencià en els dos aularis, tant en Infantil com en Primària. Això sí, a Higuieruelas els resultats foren més equilibrats que a Alcublas, on la demanda de valencià va ser més gran.

Resulta cridaner que en dos poblacions castellanoparlants les famílies aposten pel valencià. De motius, n'hi ha diversos. Moltes famílies consideren que com més llengües aprenen les seues filles i fills, millor. També hi ha unes altres que tenen arrels familiars en zones valencianoparlants. Lògicament, a banda de raons culturals o

emotives, també hi ha raons de caràcter més pràctic. Un gran percentatge considera que el valencià pot ser una llengua de futur i d'oportunitats en cas que decidiren optar a qualsevol lloc de treball en l'Administració.

LA CONSELLERIA NO VA RESPECTAR EL VOT DE LES FAMÍLIES

La sorpresa, desagradable, arribà setmanes després de publicar-se els resultats oficials de la consulta. La Conselleria, en les instruccions que va enviar als centres per al procés d'admissió de l'alumnat en el curs actual, va manifestar que no obriria cap grup en valencià en zones castellanoparlants, a pesar del que hagueren votat les famílies. Davant les protestes de la directiva, des de l'Administració els van dir que no feren cas, que es corregiria més avant. El mateix conseller Rovira va manifestar que es tractava d'un error.

Però no va ser així. En maig es va oficialitzar que el centre només oferiria línies en castellà. D'excuses, els en van donar unes quantes: «Que estaven en zona castellanoparlant», «Que no tenien

suficients alumnes», «Que el percentatge de vots a favor del valencià no era representatiu». La directiva del CRA El Pinar, llavors, va començar a lluitar i a mobilitzar-se, perquè l'Administració respectara la voluntat de les famílies.

En primer lloc van posar-se en contacte

La Conselleria va manifestar que no obriria cap grup en valencià en zones castellanoparlants, a pesar del que hagueren votat les famílies

amb Inspecció Educativa. La resposta va ser decebedora perquè Inspecció no va aportar cap solució. El següent pas que es va fer des del centre va ser acudir a la Direcció General de Política Lingüística. Els van traslladar que la Conselleria no respectava el resultat de la consulta que havia organitzat. Malauradament, des de Política Lingüística tampoc els van fer cas.

LA CONSTÀNCIA VA TINDRE PREMI

Aleshores, la directiva va decidir contar el cas a la premsa. El 7 de juliol, cinc mesos després de la consulta, un reportatge publicat en el diari Levante va exposar la situació. L'efecte va ser immediat. L'endemà la Conselleria d'Educació va publicar una nota de premsa en què anunciava l'habilitació de diversos grups en valencià en zones castellanoparlants, entre ells el de l'aulari d'Alcublas. Finalment, la lluita aconseguia el premi i el CRA tindria una línia en valencià, com havien demanat les famílies. Ara bé, tot i que les famílies de l'aulari d'Higuieruelas també havien votat pel valencià, com que els resultats van ser més ajustats, la Conselleria

Finalment, la lluita aconseguia el premi i el CRA tindria una línia en valencià, com havien demanat les famílies

no va cedir.

Aquest va ser el procés llarg i tediós que va haver d'afrontar la directiva d'aquest centre perquè la Conselleria acceptara la voluntat de les famílies. Un camí ple de pedres i obstacles per a poder incorporar el valencià amb normalitat en una zona de predomini lingüístic. Les famílies, a diferència del govern valencià, van tindre clar que el valencià és una llengua d'oportunitats, d'integració i de futur. Perquè som la clau del futur. Perquè amb el valencià obrim totes les portes.

Aulari d'Higuieruelas del CRA El Pinar

Javier Català, cap d'estudis del centre

ENTREVISTA

ROSANNA MARTÍNEZ PRESIDENTA D'ESCOLA VALENCIANA

"MENTRE HI HAJA GENT QUE ESTIME EL VALENCIÀ, HI HA ESPERANÇA QUE LA HISTÒRIA TINGA UN FINAL FELIÇ"

Rosanna Martínez va prendre el relleu d'Alexandra Usó com a presidenta d'Escola Valenciana el passat mes de juny. La mateixa Usó la va animar a fer un pas avant, després de convertir-se en una de les figures més actives de l'entitat a les comarques del sud. Va nàixer al Camp de Mirra (Alt Vinalopó) i treballa com a mestra al CEIP Mare de Déu de Gràcia de Biar. A pesar del context advers, Martínez es mostra optimista amb el futur del valencià.

Manel Àlamo
Àrea de Comunicació

T'he sentit dir en alguna ocasió que defensar el valencià és defensar un dret humà.

Darrere de cada llengua hi ha una cultura, una forma de ser, una manera particular i diferent d'entendre la vida. Caminem cap a un món homogeni en què les cultures, diguem-ne més potents, s'imposen a la resta. Això resta diversitat i humanitat. Totes i tots tenim dret a viure des de la nostra peculiaritat. Per això, defensar una llengua és defensar un dret humà.

Quins objectius té la nova directiva d'Escola Valenciana que presideixes?

El nou equip entra amb molta il·lusió. La nostra intenció és seguir amb la línia de treball que va encetar l'anterior junta directiva. L'objectiu fonamental és dur a terme projectes vinculats a l'escola i a la promoció del valencià, com ara el Sambori, el Feslloc, els concerts de la Gira o el Voluntariat pel valencià. L'activitat més destacada són les trobades d'escoles en valencià —que enguany fan 40 anys—, que són la festa multitudinària que cada any uneix tota la societat per a reivindicar la llengua i per a celebrar-la.

A més, voldríem eixamplar la base d'Escola Valenciana, arribar a més persones. La gent ha de prendre consciència que la llengua està en perill. Cal que ens unim per a garantir el futur del valencià.

Quina valoració fa Escola Valenciana de la situació actual de la llengua?

Estem en un procés de substitució lingüística molt alarmant provocat per diversos factors. D'una banda, per les nostres actituds, que són una herència

de fa segles. Ens han fet creure que el valencià no serveix, que és una llengua de segona. Llavors, si no coneixem els nostres interlocutors o si ens parlen en castellà, amaguem la llengua. Pensem que és normal que ocupe un lloc subaltern i això no és normal. D'altra banda, les llengües hegemòniques cada vegada ocupen més espais: en els mitjans de comunicació, en

Totes i tots tenim dret a viure des de la nostra peculiaritat. Per això, defensar una llengua és defensar un dret humà

la gran pantalla, en les xarxes socials... I per si això fora poc, el govern valencià, en comptes de protegir el valencià, promou lleis que la releguen encara més i reforça els prejudicis lingüístics que ens fan creure que parlem una llengua de segona. El fet que el mateix govern parles d'imposició del valencià a les aules és molt significatiu.

Fa la impressió que aquest Consell és el més antivalencià de tots els que ens han governat. L'últim exemple és la voluntat d'eliminar els autors catalans i mallorquins del currículum de Batxillerat.

El PP cada vegada que ha tingut el poder ha aplicat polítiques antivalencianes. El que passa és que ara s'han llevat la careta. No han de dissimular, perquè, per desgràcia, l'extrema dreta està en auge. Sempre han estat en contra de la unitat de la llengua. Sempre han estat en contra de l'ús del valencià. Els arguments a favor del secessionisme lingüístic han anat actualitzant-se, però sempre sempre s'han utilitzat. El PP ha donat suport a idees molt

boges com que el valencià es parlava abans de l'arribada de Jaume I. Hi ha alguna teoria de defensa que el valencià es parlava fins i tot en la prehistòria. Ara parlen del valencià del poble per a estigmatitzar la llengua estàndard. La censura dels autors catalans no em ve de nou: és coherent amb la seua voluntat històrica de fragmentar i minimitzar la nostra llengua.

Una altra mesura d'aquest govern va ser la mal anomenada amb la consulta perquè les famílies triaren la llengua base en l'ensenyament. Van usar el terme «llibertat» per a intentar arraconar encara més el valencià.

Per sort les famílies es van mobilitzar i van apostar pel valencià, inclús en zones de predomini lingüístic castellà. Ha sigut la part positiva i la gran sorpresa. Sí que hi ha demanda de valencià. Molta gent vol aprendre la nostra llengua. Ho veu com un enriquiment cultural, no com un problema. Consideren que el valencià és una font de riquesa i una llengua d'oportunitats.

Però després hi ha les barbaritats que comporta aquesta llei, com ara rebaixar al 50% en tots els casos el percentatge d'àrees que s'estudiaran en valencià, tot i que les famílies hagen fet una altra tria. Volen reduir el valencià a la mínima expressió. Això demostra que els nostres governants no estan interessats perquè la gent aprenga el valencià, sinó tot el contrari.

Coneixes alguna recepta per a capgirar la situació que pateix el valencià

El primer ingredient hauria de ser la sensibilització. Moltes voltes pose l'exemple de quan s'origina un incendi. Si no ens n'adonem i deixem que s'escampe el foc, se'ns pot cremar la casa sencera. Aleshores, hem de

La censura dels autors catalans no ve de nou: és coherent amb la seua voluntat històrica de fragmentar i minimitzar la nostra llengua

conscienciar-nos que tenim un problema, que cal actuar ja.

En segon lloc, hem de parlar la llengua i usar-la en tots els àmbits: llegir més en valencià, escoltar música en la nostra llengua. I, molt important, no passar-nos-en al castellà quan parlem amb algú que ens entén. D'altra banda, també hem d'exigir als governants que l'usen i que ens en faciliten l'ús. Que ens permeten viure plenament en valencià.

I si les reivindicacions les fem junts i organitzats, ja tenim la recepta per a capgirar esta situació: sensibilització, ús i reivindicació social.

Al març comencen les Trobades 2026. El lema d'enguany és ben engrescador: «Tenim història, som futur».

No partim de zero. Reivindiquem el compromís de les persones que van lluitar perquè hui dia puguem parlar valencià, estudiar-lo a les escoles i gaudir d'una literatura i d'un moviment musical potent i viu en la nostra llengua.

Aquests referents són els que ens impulsen a continuar lluitant en l'actualitat. Perquè, per desgràcia, patim un context advers per a la llengua. I continuarem amb força fins que aconseguim que el valencià ocupe el lloc que li correspon.

Durant la presentació de les trobades vas manifestar que hui dia són tan necessàries com fa 40 anys, quan va sorgir Escola Valenciana.

És cert. Les enquestes d'usos lingüístics són preocupants. Al voltant d'un 30% de les valencianes i valencians l'usen habitualment, quan fins fa no massa anys era la llengua majoritària. Per tant, si seguim en aquesta línia i no fem res, arribarà un moment que, com en l'exemple que t'he posat adés, se'ns cremarà la casa. Per tant, les trobades són necessàries, així com qualsevol manifestació d'estima i visibilització del valencià.

Ara, també t'he de dir que jo soc optimista. Hi ha molta gent, com vam veure en la consulta a les famílies per la llengua base en l'ensenyament —fins i tot castellanoparlant—, que valora positivament la nostra llengua. Mentre hi haja gent que estime el valencià hi ha esperança que la història tinga un final feliç.

EL FESLLOC CELEBRA VINT ANYS DE COMPROMÍS AMB LA MÚSICA, LA LLENGUA I EL PAÍS

El 17, 18, i 19 de juliol Benlloc acollirà els concerts de La Fúmiga, El Diluvi, Auxili, Malifeta, Sandra Monfort, Pep Gimeno "Botifarra", Romàntic Dimoni, Esther, JazzWoman, Remei de Ca la Fresca, Tito Pontet, Reina Mora, Primavera Valenciana i Canta Canalla.

Voro Golfe Cervera
Coordinador del Feslloc

Benlloc (la Plana Alta) acull el Feslloc des de l'any 2007. L'esdeveniment no té finalitat lucrativa, està organitzat per l'Associació Cultural Feslloc i compta amb el suport incondicional de l'Ajuntament de Benlloc i d'Escola Valenciana. La iniciativa va nàixer quan Escola Valenciana i l'ajuntament decidiren crear un festival autosuficient, atractiu, de qualitat, durador i que ajudara a promoure les propostes musicals que empraren el valencià. En aquells temps, el context sociopolític i cultural era molt hostil envers la música en valencià. De fet, en març de 2005, un gran

nombre de músics i cantants "ocuparen" el Palau de la Música de València en una acció que pretenia denunciar la situació de marginació que patien per part de les institucions del País Valencià.

L'any següent, dos col·lectius valencians posaren en marxa sengles iniciatives amb un objectiu comú: la promoció i la visibilitat dels artistes que cantaven en valencià. D'un costat, el Col·lectiu Ovidi Montllor organitzava la primera edició dels Premis Ovidi; d'un altre costat, Escola Valenciana creava La Gira. El festival itinerant de música en valencià, en el marc de les Trobades de música en valencià. Fet i fet, el Feslloc es va concebre com el concert de cloenda de la Gira Valenciana. La primera edició es va celebrar els dies 29 i 30 de juny de 2007.

Els tres primers festivals comptaren amb dos dies de concerts i a partir de 2010 es va incorporar un dia més al programa.

En els primers anys, el festival pràcticament no rebia cap subvenció de les administracions públiques valencianes. Aquesta adversitat es va superar gràcies a l'activisme i el treball d'Escola Valenciana i de l'Ajuntament de Benlloc, la fidelitat del públic i la complicitat de les músiques i els músics. En 2016 es va crear l'Associació Cultural Feslloc, integrada per persones activistes d'Escola Valenciana i de Benlloc. Des d'aleshores, aquest col·lectiu organitza el festival i es fa càrrec del pagament als artistes i al personal necessari. L'associació continua rebent el suport de l'Ajuntament de Benlloc i d'Escola Valenciana.

La Covid-19 va posar a prova la fortalesa del Feslloc. Tanmateix, malgrat l'impacte i les limitacions que imposava la pandèmia, el festival va continuar celebrant-se en 2020 i 2021, tot i que en un format diferent. Amb aquesta decisió, l'Associació Feslloc mostrava amb fets el seu suport al sector de la música en valencià en moments de tanta incertesa.

Cantant, ballant i treballant, els anys han anat passant i enguany el Feslloc celebrarà la seua vintena edició. El 17, 18, i 19 de juliol Benlloc acollirà els concerts de La Fúmiga, El Diluvi, Auxili, Malifeta, Sandra Monfort, Pep Gimeno "Botifarra", Romàntic Dimoni, Esther, JazzWoman, Remei de Ca la Fresca, Tito Pontet, Reina Mora, Primavera Valenciana i Canta Canalla. El programa es completa amb activitats esportives, lúdiques i divulgatives (xarrades, pòdcasts, documentals...). També hi haurà un Punt Violeta i un espai reservat a associacions culturals. L'acampada serà gratuïta i el festival no cobrarà cap taxa de reaccés als concerts.

Després de vint anys de camí, Àngel Ribés Bellés, president de l'Associació Cultural Feslloc i alcalde de Benlloc, considera que el Feslloc ha fet una tasca molt important en la normalització i difusió de la música en

valencià. "Hem arribat ací amb perseverança i treball, sense que ningú ens haja regalat mai res. No som un festival gran, ostentós i mediàtic. Tampoc hem aspirat mai a ser-ho. Tot i això, al nostre modest parer, hem sabut crear lligams de complicitat entre artistes, públic, llengua i territori. Faig una crida a la gent perquè vinga a celebrar 20 anys de lluites i cançons, perquè este aniversari és de totes i tots els qui el fan i l'han fet possible".

Per la seua part, Rosanna Martínez, presidenta d'Escola Valenciana, considera que "el Feslloc és un festival de referència i un antídoto contra l'autoodi i el meninfotisme. L'existència d'aquest festival és una derrota per als qui volen arrabassar-nos el nostre dret a cantar i a viure en la nostra llengua, per als qui confonen perversament llibertat amb extermini cultural. Malgrat que l'actual conjuntura sociopolítica és descaradament hostil envers les persones i entitats que defensem el valencià, ens mantenim dempeus i apostem per la música, la raó, el treball i l'alegria." Les entrades estan disponibles al web feslloc.com

50 ANYS DE LA BRESSOLA, 50 ANYS SEMBRANT FUTUR

Guillem Nivet
President de La Bressola

Aquest 2026 La Bressola commemora el seu 50è aniversari, un any molt especial per posar en relleu la tasca de l'associació en el desenvolupament de la llengua i la cultura catalanes a la Catalunya del Nord, mirar amb optimisme el futur i recordar la història de la casa. La història de La Bressola no ha estat mai una història fàcil. Nascuda en un garatge d'una clínica veterinària amb 7 alumnes l'any 1976, La Bressola ha crescut, s'ha fet gran i compta, a hores d'ara, amb més de 1.000 alumnes repartits en 7 escoles d'educació infantil i primària i 2 col·legis d'educació secundària. La història de La Bressola ha estat plena de crisis i n'hem viscut una d'econòmica recentment en la qual encara estem treballant, però de cada crisi, en sortim més forts. I això és el més important.

Quan La Bressola va néixer, ho va fer en un context difícil, gairebé advers, i apostar per una educació en català no era evident ni còmode, era sobretot un acte de militància i compromís amb la llengua i la cultura catalanes. Fer país a través de les escoles. Aquella aposta, que alguns van considerar arriscada i fins tot "dolenta" per a la mainada, avui sabem que era molt necessària i plenament encertada.

Però la commemoració dels 50 anys no només ha de ser un homenatge al passat, sinó una afirmació de futur i una oportunitat per explicar que la immersió en català funciona. Per aqueix motiu, l'agenda de l'Any Bressola ja compta amb una cinquantena d'actes programats, i més que vindran, per commemorar els 50 anys.

La Bressola serà present arreu dels Països Catalans amb xerrades al Principat, País Valencià, Mallorca, la Franja, l'Alguer, Andorra i Catalunya del Nord, en aliança amb organitzacions locals, i seminaris de pedagogia a totes les universitats, destinats als mestres del futur. A més, se celebrarà un congrés internacional d'immersió lingüística al novembre.

Entre els esdeveniments previstos més importants, destaca la celebració de l'aniversari dels 50 anys el 16 de setembre al Palau Reial de Perpinyà i la creació del disc del 50è aniversari, amb cançons nord-catalanes reinterpretades per músics d'arreu dels Països Catalans, que es presentarà en forma de concert el 25 de setembre de 2026 al Teatre Municipal de Girona. A més, els antics alumnes de La Bressola organitzaran la festa bressolaire el divendres 10 d'abril, i es festejaran altres trobades com la VI Mostra de Glosa, la competició de rima i cançó improvisada dels mainatges de La Bressola, i la Bressolada, la festa de les escoles i col·legis La Bressola. Finalment, també s'ha creat una

exposició itinerant per mostrar la història de La Bressola i la pedagogia en immersió lingüística que es du a terme.

Per tot plegat, el 2026 ha de ser un any de celebració, de reflexió i d'impuls. Un impuls en la

difusió de la tasca de La Bressola, un impuls per continuar desenvolupant la llengua i la cultura catalanes a la Catalunya del Nord i un impuls en el projecte de la casa. Un projecte viu, fidel als seus valors i obert als temps que venen.

Presentació al febrer a Perpinyà de la commemoració del 50 aniversari de La Bressola

REFERENTS

EL LLEGAT DE FRANCESC FERRER PASTOR

El passat mes de juliol es van complir 25 anys des que el lexicògraf de la Font d'en Carròs ens va deixar. La seua tasca com a difusor de les paraules continua viva i els seus diccionaris romanen com a referents d'una manera d'entendre l'educació i l'estima per la llengua.

Il·lustració de Manel Gimeno Arandiga per al còmic "Francesc Ferrer Pastor, l'enamorat de les paraules"

Francesc Ferrer Pastor no és només un nom inscrit en la història de la llengua; és una veu persistent que, des de la discreció del treball rigorós, va contribuir decisivament a la dignificació del valencià en temps adversos. Mestre de formació i lexicògraf per vocació profunda, va entendre que educar no era únicament transmetre continguts, sinó oferir ferramentes perquè un poble poguera pensar, sentir i expressar-se en la seua pròpia llengua.

En una època en què el valencià vivia arraonat en molts àmbits formals, Ferrer Pastor va assumir una tasca tan silenciosa com revolucionària: ordenar, fixar i posar a l'abast de tothom un model lingüístic clar i accessible. Els seus diccionaris no eren simples repertoris de paraules; eren ponts entre la parla quotidiana i l'ensenyament reglamentat. Allí on faltaven materials, ell hi va posar criteri. Allí on hi havia dubtes, hi va aportar coherència. I així, generacions d'estudiants i mestres van trobar en la seua obra una guia fiable per a aprendre i ensenyar amb seguretat.

Des del punt de vista pedagògic, la seua aportació va ser decisiva perquè va entendre la llengua com a instrument de formació integral. Per a Ferrer Pastor, dominar el valencià significava reforçar l'autoestima col·lectiva i garantir la continuïtat cultural. En cada definició hi havia un compromís

implícit: fer del coneixement lingüístic una ferramenta d'emancipació. La seua mirada anava més enllà de la normativa; aspirava a normalitzar l'ús del valencià a l'escola, a

Allí on hi havia dubtes, hi va aportar coherència

l'Administració i en la vida quotidiana. La defensa del valencià que va practicar no va ser estrident, sinó tenaç. Sense grans

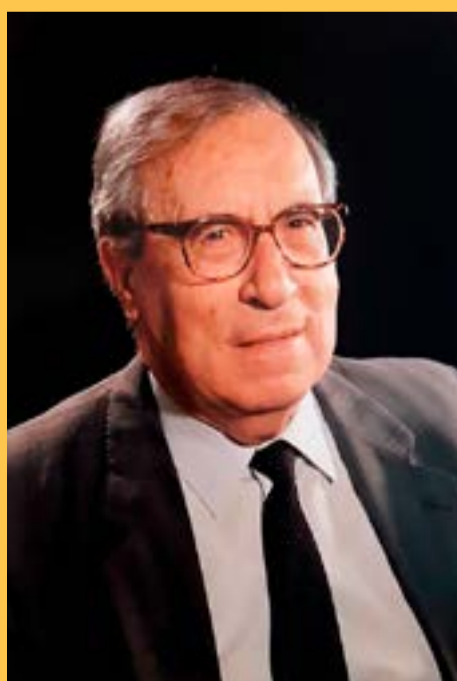
proclames, va construir una obra sòlida que demostrava que la llengua era apta per a qualsevol registre, per a qualsevol disciplina, per a qualsevol àmbit del saber. En aquest sentit, el seu treball esdevé també una forma de resistència cultural: preservar paraules és preservar memòria; fixar significats és consolidar identitat.

EL CÒMIC

Denes, la seua editorial, i Edicions Camacuc han confeccionat un còmic per a difondre

la vida i l'obra de Ferrer Pastor a les noves generacions de valencianes i valencians. Les vinyetes de Manel Gimeno ens ajuden a entendre la importància cabdal de l'homenot de la Font d'en Carròs.

Parlar hui de Francesc Ferrer Pastor és parlar d'una pedagogia de la perseverança. D'un mestre que va comprendre que educar és sembrar futur, i que cada paraula ben definida és una llavor. El seu llegat continua viu en les aules, en els llibres i en la consciència lingüística d'un poble que, gràcies a figures com ell, pot dir-se i escriure's amb dignitat.

EL RECOLLECTOR DE MOTS: ELS DICCIONARIS

La producció lexicogràfica i didàctica de Francesc Ferrer Pastor (1918-2000) constitueix un dels pilars fonamentals en la normalització del valencià durant el segle XX. Va dedicar la seua vida a arreplegar els mots i conrear nous materials pedagògics per a acostar la llengua als estudiants. Algunes de les seues obres més importants són el *Diccionari de la Rima*, el *Diccionari General o el Vocabulari*, que van tindre un gran impacte en l'ús, l'ensenyament i la normativització del valencià. Igualment va publicar altres treballs destacats com ara *Lliçons d'Ortografia*, *Gramàtica Valenciana* i el conjunt de relats infantils *Contarelles de la meua terra*. La seua faena incansable per a expandir l'ús de la llengua el portà a fundar la seua pròpia impremta, Fermar.

LLEGIT AVUI

VICENT FLOR

CONTRA LA LLENGUA DELS VALENCIANS. UNA BATALLA PER LA CULTURA

Editorial Afers, València, 2025, 112 pàg.

Des de Madrid i, ara també, des del govern valencià presidit per Carlos Mazón amb suport de la ultradreta, promouen la unitat cultural amb la "hispanitat" i alhora el trencament de l'idioma compartit amb catalans, valencians, balearics i més grups. No és una casualitat. Les llengües també són banderes, símbols. A Europa occidental, i en el Regne d'Espanya, els conflictes polítics es canalitzen bàsicament per mitjà de lluites culturals. Aquest llibre analitza el conflicte lingüístic valencià des de diversos vessants: la construcció del castellà com a llengua hegemònica, l'oposició a Joan Fuster i al valencianisme durant el franquisme, la retòrica legitimadora de l'Himne Regional i el desenvolupament del secessionisme idiomàtic, amb atenció especial a l'oposició de l'ús del valencià i al discurs justificador de la castellanització. L'objectiu és mostrar que els grups poderosos tracten de mantindre el català en una posició de subordinació respecte del castellà.

CHRISTIAN H. LLORENS

VALENCIANITAT PER A CURIOSOS

Sembra Llibres, València, 2026, 144 pàg.

"A mesura que he anat creixent, he pogut comprovar que la societat valenciana presenta un quadre clínic certament complicat: un alt percentatge de meninfotisme, barrejat amb una amnèsia històrica alarmant i una autoestima francament millorable. Una combinació letal que amenaça d'enviar al soterrani de la memòria col·lectiva els records d'un poble farcit de fets històrics apassionants i de personalitats amb vides increïbles. (...) Jo, que si una cosa soc és cabut, em negue a acceptar que açò no tinga solució." Cristian H. Llorens és un comunicador referent a l'hora de difondre i posar en valor la nostra història, llengua i cultura. Aquest llibre s'entén com una conversa a la fresca per a desmuntar tòpics i recuperar autoestima a partir d'històries tant curioses com desconegudes i imprescindibles per a entendre qui som.

MARC GRANELL

VERSOS AL VOL

Tàndem Edicions, València, 2024, 72 pàg.

El poemari recull quaranta composicions que plasmen la visió de Marc Granell sobre la vida, explicada als infants. Així, la guerra, la fam, l'exili o la contaminació es veuen contraposats a l'optimisme del dia a dia del poeta i, per extensió, del lector. L'obra compta amb una proposta visual incomparable amb les il·lustracions d'Anna Mongay la qual ha sabut transmetre la sensibilitat pròpia de les paraules en imatges. El poeta i traductor Marc Granell va participar activament en l'esclat cultural i literari dels anys setanta a València. Els seus primers llibres van veure la llum a la darrerria dels anys setanta, quan va guanyar el premi Vicent Andrés Estellés amb *Llarg camí llarg*, i va publicar *Notícia de la tribu*, *Refugi Absent* i *Materials per a una mort meditada*. Aquest últim va merèixer el premi Ausiàs March de poesia de Gandia.

LAURA ABA AMER

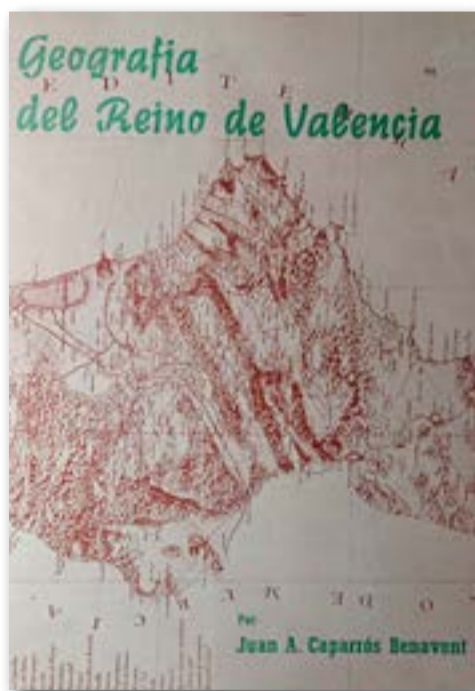
ON ÉS NA MARGALIDA?

Edicions del Bullent, València, 2026, 44 pàg.

Ens trobem davant d'un llibre-joc il·lustrat que combina risografia i serigrafia per a oferir una experiència visual i interactiva al voltant d'un tema d'actualitat: la massificació turística. A través de diverses escenes ambientades en localitzacions mallorquines —la platja, el tren, una cafeteria...—, els lectors han de trobar la protagonista, na Margalida, amagada entre la multitud. La dificultat de trobar-la simbolitza la situació dels residents que viuen envoltats de turistes, una metàfora amable però potent sobre la pèrdua d'identitat i la pressió turística a l'illa. L'obra va guanyar l'última edició del premi La Paraula Imaginada, guardó convocat per l'Ajuntament de la Font d'en Carròs, amb el Departament de Dibuix de la Facultat de Belles Arts de la Universitat Politècnica de València, l'editorial Edicions del Bullent i, en aquesta última edició, també amb la col·laboració de la Fundació Francisco Brines.

ESCRIT AHIR

UN PAÍS SENSE DIDÀCTICA? (XX)

Ferran Pastor i Belda

Quan cursava Magisteri, vaig comprar en una papereria del poble el llibre *Geografía del País Valenciano* publicat per Santillana uns anys abans (1979). Era un exemple de l'eclosió valencianista de la Transició en l'ensenyament reglat i, per a mi, un redescobrim del País pel tractament didàctic i rigorós dels continguts geogràfics —comarques, economia, etc.—. Hi ha un fil de textos divulgatius sobre geografia valenciana i geografies regionals d'Espanya durant el franquisme. Però si ens centrem en l'àmbit pròpiament escolar el llibre esmentat tenia els seus precedents. És el cas del *Compendio*

de *Geografía del Reino de Valencia* publicat en 1955. En el pròleg, s'indica que el *Compendio* «llena un gran vació: la ausencia de textos de *Geografía del País Valenciano destinados a las escuelas de primera enseñanza*». El text té un apartat dedicat a la divisió comarcal i apareix constantment el nom País Valenciano. Però el més curiós és que aquest llibret el va escriure Vicente Badia Marín, llavors secretari del Departamento de Seminarios del Movimiento, és a dir part de l'estructura feixista de l'Estat. Apuntaré de passada que Vicente Badia té una interessant biografia intel·lectual, va ser membre entre altres associacions valencianistes de la junta consultiva d'Acció Cultural del País Valencià. Un altre precedent és la *Geografía del Reino de Valencia* escrita pel «maestro nacional y abogado» Juan A. Caparrós Benavent i publicat el 1963 pel Patronato de Educación Rural de la Diputació de València. En el llibre es tracten continguts de geografia física i humana

d'àmbit de País Valencià: relleu, clima, cultura llengües, etc. Però la part més substancial del llibre és l'anàlisi geogràfica de cada província amb un format didàctic. Cal dir que tant aquest llibre com el *Compendio* coincideixen en l'exposició de resums geogràfics i històrics de les principals ciutats valencianes. Pràcticament, fins a la Transició no es publicaria cap text didàctic destinat a l'àmbit educatiu reglat sobre geografia del País Valencià en valencià o castellà. Ho va intentar Emili Beüt, fundador de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Valenciana, durant els anys de la República però no arribà a temps.

Fins a la Transició no es publicaria cap text didàctic sobre la geografia del País Valencià

RITMES D'ARA I ACÍ

RO. DI (ROMÀNTIC DIMONI). PRIMER MOVIMENT

Vicent Xavier Contrí

Quan una formació d'èxit com Smoking Souls decideix plegar, a tots ens queda la sensació de com i amb qui s'omplirà el buit deixat. No ha calgut esperar massa per vore que sorgia el projecte en solitari del seu cantant, Carles Caselles. Amb el nom de Ro. Di (Romàntic dimoni) el músic pegolí signa un disc més que notable. Podríem dir que *Primer Moviment* (Propaganda pel

fet 2026) és la gran aposta poètica de l'escena en valencià actual. Un àlbum que arreplegarà les sinergies del públic dels Smoking i sumarà nous seguidors. Perquè a banda de la contundència de les guitarres i la base rítmica —el tret diferencial dels Smoking— també ha explorat noves sonoritats —excel·lent «L'últim cérvol del comtat», la popera «Malbé» i la contagiosa «Osca». Caselles ha tornat a confiar la producció a Joel Gilabert per a cantar a l'amor, per a jugar amb les paraules, amb les metàfores, amb els falsets i per a construir textos compartits amb altres cantants. Així, sorgeix la veu de Laborde en *Dimoni Romàntic*, la participació de Tenda en *Aura Roja* o la

d'Anna Millo en «Un comando», el tema més tranquil que tanca aquest primer moviment d'aquest gran lletrista i obrer de les cançons. Poesia en llibertat per a una proposta que s'ha de vore en directe per a constatar-ho. El proper 27 de març Romàntic Dimoni es mostrarà en públic al Teatre La Rambleta de València i el 8 de maig ho farà a la Sala Apolo de Barcelona. Caselles (ex Smoking Souls) torna per a cantar a l'amor i jugar amb les paraules, amb metàfores i falsets

EL SALER: UNA ESCOLA EN VALENCIÀ, COM ÉS NATURAL

El Col·legi Públic Lluís Santàngel, ubicat al Parc Natural de l'Albufera, és tot un referent de l'ensenyament en la nostra llengua. Enguany ha complit 50 anys i el pròxim 10 de maig acollirà la Trobada d'Escoles en Valencià, una jornada de festa i reivindicació que s'espera que siga històrica.

Clara Esteve
Àrea de Comunicació
i mare del CEIP Lluís Santàngel

Té vora dos-cents anys, una presència imponent i és un símbol per als veïns del Saler, especialment, per a la comunitat educativa del CEIP Lluís Santàngel, l'escola pública del poble. No debades és un arbre amb nom propi. El *Piverot* —de "pi ver o verdader", perquè pertany a l'única espècie que produeix pinyons, i per la seua grandària colossal— s'alça imponent al bell mig del pati de l'escola, i les seues branques han sigut joc i recer per a milers d'alumnes. El *piverot* és, doncs, molt més que un arbre. És l'emblema d'una escola arrelada a la terra i a la llengua que l'habita. L'escola pública d'El Saler, que enguany ha celebrat el seu cinquanta aniversari, és un referent històric pel que fa a l'ensenyament del valencià, que començà a implementar-se a la primeria dels huitanta. Enguany, la celebració, a més, és doble, perquè al maig el centre acollirà la Trobada d'Escoles en Valencià de la ciutat de València. Però en aquests quaranta anys d'ensenyament en la nostra llengua no tot han sigut flors i violes. Hi ha hagut l'esforç col·lectiu d'una comunitat educativa que sempre ha remat unida per a fer realitat un lema vell i senzill, però amerat de la bellesa de les coses normals, o que haurien de ser-ho: *Volem una escola pública, i en valencià!*

LAPOSTA PEL VALENCIÀ: UN COMPROMÍS COL·LECTIU

La dècada dels huitanta va suposar, a casa nostra, una etapa tan decisiva com apassionant en l'àmbit educatiu. Amb la transició d'una escola franquista a una escola democràtica com a teló de fons, professors i famílies vivien anys d'efervescència pedagògica. Hi havia el repte de desplegar models d'ensenyament respectuosos, en tots els sentits possibles, amb l'alumnat. Una qüestió clau en això era que xiquets i xiquetes aprengueren en la seua llengua materna, tan menyspreada i perseguida

durant la dictadura. En el cas del Saler, no cal dir que era el valencià. Maria Costa, que va començar a treballar en l'escola en 1978, quan encara s'anomenava, per cert, Colegio Nacional Público Carrero Blanco, recorda aquella època com uns anys d'allò més vius i ingrescadors: «El Saler va obrir una de les primeres línies en valencià de València, si no la primera. Hi acudia gent d'ací, però també moltes famílies de la ciutat compromeses amb la llengua que no tenien l'opció del valencià a les escoles dels seus barris. Treballàvem amb comissions de treball mixtes d'alumnes, mestres i mares i pares, fins al punt que les famílies tenien veu i vot en els claustres». També recorda eixe ambient de compromís col·lectiu Consol Gimeno, històrica mestra d'Infantil del centre, que començà el seu vincle amb l'escola en 1973, com a alumna, i el va tancar —encara que mai del tot— en 2023, amb la seua jubilació: «La primera etapa va ser de molta lluita, després vingueren anys més dolços i relaxats, i ara estem de nou en una etapa més

L'escola pública d'El Saler, que enguany ha celebrat el seu cinquanta aniversari, és un referent històric pel que fa a l'ensenyament del valencià, que començà a implementar-se a la primeria dels huitanta

complicada, amb atacs continus a la llengua. Però el Saler sempre ha sigut i és una insígnia de l'ensenyament del valencià, i a això hem contribuït professorat i famílies».

Ubicada en un espai natural d'una bellesa inqüestionable, en plena Devesa, l'escola sempre ha tingut al centre del seu projecte educatiu el seu entorn tan especial i l'aposta pel valencià, cosa que l'ha fet tornar doblement atractiva, fins al punt que hi ha hagut anys on ha estat tan sol·licitada que fins i tot veïns del poble no han pogut

Alumnes de l'escola d'El Saler, en la pinada d'enfront del centre

entrar. Des de fa uns quants anys, de fet, el CEIP Lluís Santàngel està catalogat com una ecoescola, i açò, juntament amb la inclusió, són dos pilars que a hores d'ara marquen gran part de la idiosincrasia del centre. Però l'aposta per la llengua continua present, en la teoria i en la pràctica. Com explica Manel Marco, el director del centre en l'actualitat: «El compromís de l'escola amb el valencià es desplega utilitzant-lo en tot moment: en l'aula, en les eixides, en els rètols, en les comunicacions..., és a dir, tractem de fer una cosa tan normal com utilitzar la llengua del lloc on estem». Per descomptat, hi ha reptes difícils d'encarar, com és que el castellà s'haja convertit en la llengua prioritària al pati fins i tot entre alumnat valencianoparlant, fet que no deixa de ser un reflex del que ocorre a la

L'escola sempre ha tingut al centre del seu projecte educatiu el seu entorn tan especial i l'aposta pel valencià, cosa que l'ha fet tornar doblement atractiva

resta de la societat, i un senyal que ens apel·la a defensar l'ús social de la llengua en tots els àmbits. Però tot i això, hi ha motius per a l'esperança: «Recorde amb emoció quan, en el context de la votació de l'anomenada llei de llibertat educativa, un pare d'una família procedent d'un altre continent ens envià un àudio explicant els seus motius per a posicionar-se a favor de l'ensenyament en valencià», explica Marco. Una anècdota que diu molt del sentir majoritari de les famílies, i també de fins a quin punt l'escola en valencià pot ser un espai d'inclusió i d'acollida.

L'ESCOLA ON TOTS I TOTES SOM BENVINGUTS

Si als inicis de l'ensenyament en valencià era una escola triada, en gran part, per famílies compromeses amb la llengua, ara és l'escola de totes i tots. I això és tot un èxit. Perquè a l'escola del Saler acudeixen Inti i Auri, els nets de Maria Costa, la primera veu que es recull en aquest reportatge, i amb les seues rialles al

voltant del *Piverot* tanquen un cercle dibuixat amb compromís i afany de normalitat a parts iguals. I en la classe del costat està Nazar, que arribà d'Ucraina l'any passat, i gràcies a la seua admirable força de voluntat, al suport de la seua família, que ja era multilingüe, i a

Si als inicis de l'ensenyament en valencià era una escola triada, en gran part, per famílies compromeses amb la llengua, ara és l'escola de totes i tots. I això és tot un èxit

l'ajuda dels seus mestres, ja parla valencià. I de la mateixa edat és Mònica, que viu en una de les anomenades *casetes dels pescadors* del Perellonet, perquè son pare es dedica a la pesca. I ja s'hi dedicava, també, son iaio. Fet i fet, uns i altres juguen, aprenen i creixen en una escola que els necessita a tots igual i que a hores d'ara continua sent un referent del valencià, sí, però també de diversitat i acolliment. Les tres coses, de fet, estan íntimament relacionades. Un espai com millor acull és en la llengua que l'habita, i respectant i aprenent de la diferència.

LA TROBADA D'ESCOLES EN VALENCIÀ, ENGUANY, AL SALER

El CEIP Lluís Santàngel, l'escola pública del Saler, té doncs, molt a celebrar. No tots els dies es compleixen 50 anys d'escola i 40 d'ensenyament en valencià. Però les celebracions no s'acaben ací. El pròxim 10 de maig, l'escola tindrà l'honor i la responsabilitat d'acollir la Trobada d'Escoles en Valencià de València. Milers d'alumnes, amb les seues famílies, s'acostaran al nostre centre. El lema de les Trobades d'enguany és «Tenim història, som futur». D'això, en sap bona cosa la nostra escola. Som conscients que res ens ha sigut donat i que tenim una història per conèixer, honrar i estimar. La millor forma de fer-ho és seguir escrivint, tots a l'una, fent pinya —com diu el lema de l'AVA de l'escola—, els següents capítols. El pròxim 10 de maig confiïm a escriure'n un de molt especial. El *Piverot*, majestuós i seré, i qui sap si somrient a la seua manera, en serà testimoni.